

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІХ ПСЕВДОНІМІВ РОМАНУ «ТРОЩА» ВАСИЛЯ ШКЛЯРА

Анотація. У статті досліджуються виражальні можливості літературно-художніх псевдонімів з роману «Троща» Василя Шкляра. Подається опис найменувань персонажів, визначається їх інформаційний потенціал та роль у сюжетному розгортанні.

Ключові слова: антропонім, антропосистема, апелятив, літературно-художній псевдонім, ім'я-символ.

Новий роман Василя Шкляра «Троща» цікавий не тільки за змістом. Майстерність автора проявляється в умінні вдало називати своїх героїв. Нашу увагу привертають літературно-художні антропоніми роману.

Нам вдалося дослідити виражальні можливості літературно-художніх антропонімів з романів В. Шкляра «Залишенець, Чорний Ворон», «Маруся», «Ключ», «Кров кажана».

Метою нашого дослідження є огляд та опис літературно-художніх антропонімів з роману «Троща» В. Шкляра. Наше завдання – проаналізувати літературно-художні антропоніми, які мають значний семантико-стилістичний потенціал, актуалізація яких зумовлюється відповідним художнім контекстом; виявити особливості їх функціонування.

Про відчайдушних вояків УПА маємо вже не один роман. Безпосереднім об'єктом нашого наукового дослідження була тетралогія Р. Іванчука «Вогненні стовпи» (2006) – перший твір у незалежній Україні про Українську Повстанську Армію. Недавно в поле нашого зору потрапив роман А. Кокотюхи «Червоний», де змальовані герої з псевдонімами, як у «Трощі» В. Шкляра.

«Необхідно зазначити, що в колах учасників українського національно-визвольного руху – членів Організації Українських Націоналістів та вояків Української Повстанської Армії – назва псевдонім функціонувала й функціонує в скороченому варіанті *псевдо*» [2, с. 32]. Зрозуміло, що «псевдоніми наділені значним інформаційним потенціалом і апелюють до асоціацій, які неодмінно виникають у зв'язку з тією чи іншою назвою» [3, с. 243].

Псевдоніми членів УПА досліджували М. Лєсюк, В. Німчук, Н. Павликівська, котра уклала «Словник псевдонімів ОУН – УПА», що містить понад 17000 найменувань [4]. Але це були дослідження, що стосувалися назв реальних людей.

Спробуємо заглянути у творчу майстерню письменника, дослідити роль онімів у реалізації авторської концепції світобачення, у створенні художнього образу.

Головним героєм роману «Троща» є політв'язень *Місяць*, який пережив 25 років заслання у радянських таборих і тепер приживається у «місті козацької слави». У численних інтерв'ю В. Шкляр констатує, що прототипом головного героя став повстанець з Косівщини Мирослав Симчич, який був командиром УПА, 5 років воював, 33 роки провів у радянських концтаборах.

Автор залишає за героєм єдину назву – псевдо *Місяць*. («*Я згадав вас, згадав, – прошепотів Влодко. – Ви друг Місяць. Не? Він знизу, з-під козирка заглянув мені в обличчя. – Може, Місяць, а може, й ні, – сказав я*» [9, с. 337]).

На сторінках роману головного героя дуже часто супроводжує місяць (небесне світило). Він то освітлює дорогу, то радує око тим, що світить. («*Із-за темного обр'ю вплив тоненький ріжок молодого місяця. Стало веселіше. Тепер нам світили дорогу сім зізд Великого Веза і молодик*» [9, с. 365]). Герой називає місяця лукавцем, бо він іноді освітлює дорогу і ворогам: «*Саме десь там, над Драгоманівкою, висів місяць-підповня, який світив мені дорогу, але ж він, лукавець, так само світив і ворогам. ...Місяць-лукавець майже сидів у мене на карку, але я поволі піднявся разом із ним*» [9, с. 40]. Коли герой потрапляє в оточення, то сміється в очі своїм ворогам, а далі сміються вони, б'ючи його чим тільки можна було. Незрозуміло, на чиєму боці був тоді місяць. «*Крізь верховіття дерев прозирає молодий місяць, який теж сміявся вигнутим у дугу писком*» [9, с. 389].

Головний герой називає супутника Землі своїм другом: «*Низько над дахами стояв червоний місяць. Я вже й не пам'ятав, коли бачив його у цьому місті за високими будовами та заводськими*

трубами. ...Вітаю, мій нічний друже...» [9, с. 354].

Герой відчуває його підтримку, «підморгує» йому, він живиться його енергією: «...то я забрів у воду і зачерпнув у пригорці цілого місяця, який заглядав на мене уже з води. Я випив його жадібно всього, але місяць знову вродився у Стрипі, я випив і того, і ще одного, і так я випив дванадцять місяців» [9, с. 42].

Символічною є зустріч Місяця зі зв'язковою Зорею. Він був щасливий від того, що пізнав щастя, відчув, що має серце, коли розігрівав холодні руки Зорі. « – Як тепер, Улю, тебе називати? – Зоря, – каже вона. ...Хто тобі, Зоре моя, розплете косу?» [9, с. 56]. Зоря загинула, а косу їй розплела ріка Стрипа.

Сам герой іноді називає себе вояком-невільником, козаком *Нетягою* («...недавно читав послання щасливого сім'янина Жука до нежонатого козака *Нетяги*» [9, с. 112]). Назва запозичена з думи про козака Нетягу, де герой у неволі, у біді, скруті. Саме в такому становищі опинився Місяць після таборів.

Ми зафіксували також багато псевдонімів, що є назвами воїнів УПА. Є серед них і відомі, поширені, а є і невідомі. Всі вони цікаві, до багатьох із них автор подає розшифрування. Ці літературно-художні антропоніми можуть бути різного походження. П. Чучка зазначав, що «майже кожен псевдонім є мотивованою, промовистою назвою, якою денотат не просто називає, але й характеризує себе», використовує «для маніфестації свого ідеологічного кредо» [8, с. 82].

У романі «Троця» репрезентативною групою виділяються псевдоніми відомішого походження: псевдоніми-імена та псевдоніми-прізвища. Відомо, що дуже популярними серед повстанців були назви князів, діячів української історії доби Козаччини, Гетьманщини, ватажків народних повстань. Перед читачем постає низка промовистих псевдонімів персонажів-воїнів УПА: *Аскольд* (київський князь), *Сірко* (запорізький кошовий), *Мазепа* (гетьман), *Сулима* (генеральний хорунжий гетьмана Мазепи), *Леміш* (псевдо визначного діяча ОУН Василя Кука), *Голий* (Гнат Голий – керівник гайдамацького руху на Правобережній Україні), *Орлик* (Пилип Орлик – гетьман, права рука Мазепи, автор першої Конституції України), *Роксоляна* (дівчина-бранка з Рогатина, дружина Сулеймана Пишного).

У тексті роману ці псевдоніми виконують функцію умовної номінації особи, а також характеристичну, оцінну, експресивну та символічну.

В. Шкляр, як і в інших романах, веде гру з літературно-художніми антропонімами. Завдяки підказкам автора дізнаємося про характер героїв, їх поведінку, захоплення тощо. Наприклад, упівець *Сірко* запозичив назву від славного козака Сірка, але автор дуже часто вдається до порівняння воїна з собакою Сірком. «*Наш друг, який переб-*

рав собі псевдо від запорозького кошового, був, однак, більше схожий на розумного пса, ніж на славетного отамана. Він мав дуже розумні, сумирні руді очі, мовби позичені таки в сірка, і завжди дивився на тебе якось віддано і довірливо» [9, с. 16]. За цим описом можемо зробити висновок, що Сірко був відданий своїй справі, як собака своєму господарю. Сам герой, розповідаючи про себе, неодноразово порівнює себе з собакою: «*замерз, кажу, як сірко, пустіть погрітися хоч під лавку»* [9, с. 17], «*та вони забили б мене, як пса»* [9, с. 18]. Щось собаче в поведінці, очах, манерах Сірка знаходить і Місяць, від імені якого ведеться оповідь: «*Сірко ще не обнюхався в новому для нього бункері»* [9, с. 372], «*Своїм собачим слухом Сірко, мабуть, уловив, як відкрилися мої повіки, бо таки вийшов із земляного коридору»* [9, с. 377]. «*Я суворо поглянув на Сірка, дивуючись, як це він не вступив у розмову, коли Місько розповідав про тонку натуру та поведінку собак»* [9, с. 168].

Однак зі сторінок роману ми дізнаємося, що персонаж не розлучався з «Мазепою» Богдана Лепкого. Він перечитував твір, цитував його. Йому подобалися і Мазепа, і Сірко, і Мотря. Не випадково автор пише: «*Любить Сірко гетьмана й дотепер»* [9, с. 233]. За таку любов персонаж отримує від друга Місяця ще один псевдонім – *Мазепа*.

Серед повстанців виділяється також псевдо Сулима. «*Низенького зросту, щуплий, сухий. Сулима нагадував стиснуту пружину. У ньому чулася якась прихована сила, яка показує себе лише в потрібну хвилину»* [9, с. 159]. Варто зазначити, що гине Сулима по-зрадницьки, як і гетьман Іван Сулима.

Характеристична функція яскраво проявляється у низці літературно-художніх антропонімів, які утворилися від назв професій, тимчасових занять, за становищем у суспільстві: провідники *Пластун*, *Шах*, *Бурлака*, *Боцман*, *Дзідзьо*, *Кум*.

Як псевдонім використав автор назву високопосадової особи Азії – *Шах*. (Шах – «1. У східних країнах титул монарха, особа, що має цей титул. 2. У шаховій грі – безпосередній напад якою-небудь фігурою на короля супротивника...») [1, с. 1615].

Від назв осіб за становищем у суспільстві, громаді походить псевдонім *Бурлака*. (Бурлака (застаріле) – «1. Людина без постійної роботи і постійного місця проживання. 2. Одинокий, неодружений чоловік; парубок» [1, с. 103]).

Із сфери назв спорідненості запозичений псевдонім *Кум* (хрещений батько стосовно до батьків хрещеника).

Герой *Дзідзьо* прізвисько отримав через те, що був найстаршим серед вояків, тобто «за поважний вік». Правда, у нього було псевдо *Чайка*, хоча справжнє прізвище теж орнітонімного (пташиного) походження – *Качур*. Дзідзьо гарно співав, особливо мугикав пісню, слова якої придумав сам: «Вітер трощу гойдає, з гнізда чайку зганяє...». Він

часто співав про чайку, яка всупереч вітрам вила гніздо в очеретах. Місяць згадував: «*Я ще подумав тоді, що не випадково він має псевдо Чайка*» [9, с. 284]. Цікавим є той факт, що юний Дзідзьо проходив науку у чоботаря з пташиним прізвиськом – Голубовський.

Серед псевдонімів-орнітонімів натрапляємо на низку інших: *Сокіл, Шпак, Пугач* («... він був увесь чорний, і його лице в сутінках здавалося чорнішим за саму ніч. Сумлінний працівник СБ Пугач насправду був чорним з лиця, як мавр, і понад усе любив нічну роботу») [9, с. 275]).

На цьому псевдоніми зоонімного походження не вичерпуються: *Рись, Змій, Сом, Жук*. Персонажі отримали псевдоніми за зовнішністю, рисами характеру. Так, літературний онім *Жук* належав юному підпільнику Юркові, який нагадував «вуглового хрущика». Ось як відбулося перше знайомство Місяця з Жуком: «*Його зболені очі так поблимували на чорному від вугільного пилу обличчі, що хлопчина нагадав мені загнаного в коробку жука. Тому я так і спитав: – А ти, Жучок, як тут опинився? Він здригнувся. Пильно на мене примружився, потім спитав: – Ви... Ви мене знаєте? виявилося, це було Юркове підпільне псевдо – Жук. А через юний вік його ласкаво називали Жучком*» [9, с. 92].

Нещадним до виконання вироків був есбіст на псевдо *Змій*, котрий задушив «рідного брата за те, що той вступив до комсомолу». «*З вигляду Змій був похмурий, мамулуватий – величезного зросту, широкоплечий, причому його праве плече було помітно вище за ліве. Змієві більше пасувало би псевдо Удав, бо він, як виконавець вироків, користувався переважно удавкою*» [9, с. 118]. Праве плече у нього було вищим, бо свої жертви у зашморгах він закидав за спину через праве плече. Автор порівнює Змія то з рибою («*риб'ячі очі у Змія не рухалися*» [9, с. 119]), то з сичем («*Змій сидів надутий, як сич*» [9, с. 119]), то з китом («*Треба було бачити посмішку на понурому обличчі Змія. Так, мабуть, посміхався кит, коли проковтнув Йону*» [9, с. 120]).

За зовнішнім виглядом отримав псевдо і *Сом*. «*Мабуть, тому, що мав тонкі вуса*» [9, с. 172].

Такі псевдоніми не тільки відображають фауну рідного краю, а й символізують особливі риси їхніх носіїв. При виборі псевдоніма зазначали актуалізації асоціативно-образні зв'язки між специфічними рисами особи та особливостями тієї чи іншої тварини.

Іменування, перенесені зі сфери номенів на позначення представників тваринного світу, підкреслюють як позитивні, так і негативні риси особи носія, зокрема при виконанні бойових доручень, у стосунках з товаришами тощо [5, с. 241].

Та найбільшу групу становлять псевдоніми, що мають стосунок до назв рослин: *Ліщина, Лоза, Волошка, Черешня, Очерет, Буркун, Верб, Береза*. Такі ЛХА виконують символічну функцію. Як

вказує Н. Павликівська, до складу таких псевдонімів входить лексика, що має виразні національні конотації. Це опоегизовані рослини, оспівані у фольклорі [6, с. 205].

Член ОУН Михайлина Стасів мала не тільки два імені (Михася, Софія), але й два псевдо: *Черешня* та *Волошка*. Псевдонім Черешня треба було змінити, бо вона друкувала для Лемеша надсекретні матеріали і «*тоді отримала друге псевдо – Волошка. Дістала псевдо за сині очі*» [9, с. 204]. Місяць говорить про неї: «*Сині очі на смаглявому виду – то така, розумієте, рідкість...*» [9, с. 190]. «*Михася так подивилася на мене своїми синющими очима, що я насилу витримав її погляд*» [9, с. 192]; «*...вдарила мене навідріг тими синющими очима, від яких засинів увесь світ*» [9, с. 404]; «*– Як вам спиться... подруго Волошко? – спитав я, дивлячись у її нестерпно красиві, синіші за небо очі*» [9, с. 407]; «*Михася трохи подумала і, показавши Свердлову «васильки з-під вій», поцікавилася...*» [9, с. 263].

Є такі літературно-художні антропоніми, що утворилися від назв на позначення явищ природи: *Буревій* (Буревій – «дуже сильний вітер, ураган» [1, с. 102]), *Крига* (Крига – «1. Замерзла вода, що перейшла у твердий кристалічний стан. 2. Переносне. Про що-небудь холодне, позбавлене душевної теплоти» [1, с. 617]), *Веселка* (Веселка – «райдуга» та у переносному значенні – «приємна, радісна, яка обіцяє щось гарне, добре» [1, с. 124]). Їм властива експресивна функція.

Оцінна функція притаманна псевдонімам різного походження: від атрибутивних назв осіб (*Отчайдух, Ненаситець*), онімизованих назв продуктів людської діяльності, предметів побуту (*Гак, Заноза, Піч, Струм, Лемеш*), абстрактних понять (*Сум, Пімста*), частин тіла людини і тварини (*Ріг*).

ЛХА *Ненаситець* можна зарахувати до топографічних об'єктів, адже таку назву мав найбільший з дніпровських порогів, який згодом затопив Дніпрогес, тому тут проявляється й експресивна функція. Як бачимо, більшість псевдонімів є поліфункціональними.

Серед псевдонімів-імен натрапляємо на такі: *Віра, Остап, Оля, Оріся, Мирон, Клим, Корнило, Івасик, Мариська, Соня, Магдалина, Місько*. Деякі із них – розмовні варіанти імен, інші – іменасимволи. Напр., псевдонім *Віра* асоціюється з вірою у свою справу, *Мирон* – псевдонім Івана Франка, *Остап* – літературний персонаж з «Тараса Бульби» М. Гоголя, *Івасик* – герой українських казок.

Деякі псевдоніми-імена можуть мати діалектні особливості, що позначені західноукраїнським колоритом лексем (*Івасик, Мариська, Місько*).

Як псевдонім використано прізвисько героя літературного твору – *Стодоля*. Це герой п'єси «Назар Стодоля» Тараса Шевченка. Так називався Василь Мандзюк. Коли підполковник Хорсун запитав у Стодолі, яке у Міська псевдо, то дізнався, що Оче-

рет, а також – Місько. «– Так ето не ім'я, а псевдонім? – здивувався Хорсун. – Є таке ім'я пояснив Стодоля. – Але в Міська це псевдо. – Отлічно! – сказав підполковник Хорсун, хоч важко було здогадатися, що саме йому сподобалося. Чи ім'я, чи псевдонім, чи сам по собі Місько як такий. Капітан із Києва зізнався, що він ніколи не чув такого імені, ось, наприклад, Стодоля – чув, про Стодолю є навіть п'єса, але його більше цікавить, як нині живуть «бандьори»» [9, с. 130].

Як бачимо, розмовні варіанти імен західного регіону України незрозумілі для мешканців столиці, на відміну від назв літературних героїв.

Нам не вдалося з'ясувати походження псевдоніма Броз (Михайло Тимчак).

Ми зафіксували цілу низку національно значущих літературно-художніх антропонімів. Це – реальні прізвища та імена, що запозичив автор для своїх персонажів. Вони можуть бути з характерними регіональними особливостями. Напр., імена: Андрій, Анна, Владко, Дарина, Зонька, Васюта, Мариська, Марійка, Осип, Славко, Стефа, Текля, Юстина, Яруся; прізвища та імена: Василь Мандзюк (Стодоля), Матвій Очкус, Уляна Крюченко, Маркіян Павук, Місько Пасічник, Оришка Паньківська, Стефан Колісник, Текля Куряник, Пилип Гущика, Карпо Соловій, Їєга Кикиш.

Часто імена героїв подаються в розмовних варіантах зі зменшено-пестливими суфіксами та утинанням слів: Славко, Славцьо; Зонька, Зоня, Зонюся; Стефа, Стефочка, Стефця, Стефуня.

Привертає увагу ім'я Стефа, котрим автор назвав суджену Місяця. Вони зустрілися в 70-их роках на Дніпрі, коли Місяць відбув заслання. Устами Місяця автор каже: «З одного імені можна здогадатися, що вона доводилася мені землячкою, хоч і народилася по той бік Золотої Липи на Бережанщині...» [9, с. 33]. Капітан під час допиту зі здивуванням запитує: «Стефа?.. – Цікаве ім'я. Теж западенка?» [9, с. 349]. Ім'я Стефа (Степанія, Стефанія) походить від чоловічого імені Степан, що в перекладі з грецької мови означає «вінок» [7, с. 348], а Степанія – «увінчана» [7, с. 350]. Та замість вінка у Стефи на голові часто був капелюшок. Вона повернула Місяця до життя, увінчала щастям. А коли вона дізналася, що чекає дитину, то «вся світилася, і її капелюшок справді був не простий, казковий, бо тепер замість нього над Стефиною головою тремтів золотий німб» [9, с. 371].

Натрапляємо на сторінках роману на кодові найменування, які В. Німчук називає «цифровими криптонімами» [2, с. 32]. Дуже часто для називання використовувалися номери, коли підписувалися протоколи допитів. Так, Місяць фігурував під номером «252». («– А ви закодований, що не п'єте? – запитала вона. – Бо на хворого не показуєте. – Авжеж, – сказав я. – Закодований. Це була правда. Колись СБ присвоїла мені особистий код «252»» [9, с. 115]). Код Буревія – «579», код ще одного агента – «555». Коди ще більше утаємничували

людину. Про це розповідає Місяць Стефі: ««252» – число, за яким начебто стоїть хтось безособовий чи, може, навіть багато людей. Скажімо, стільки, як це число позначає – 252» [9, с. 115].

Промовистими у романі є також назви негативних персонажів. Напр., секретар райкому партії Халявка, солдат Болотов, який провалився в болото, старший лейтенант районного ГБ Хоботов.

Привертають увагу прізвища представників військової колегії Верховного Суду СРСР. Очоловав цей суд генерал-полковник Зар'янов. «Йому допомагали двоє співголів-полковників Грязнов і Седих, а на додачу – глухонімий адвокат Щепачихін та перекладач-скоморох Карташевський, котрий там теж був зайвий, бо на цьому суді ніхто нікого не слухав» [9, с. 97]. Автор навмисно зібрав до однієї купи людей з промовистими прізвищами, що викликають у читачів бажані асоціації, сприймаються іронічно.

В основі прізвища підполковника Хорсуна – назва язичницького божества Хорса. Вчені дедалі частіше схиляються до думки, що Хорс – це божество місяця. Існує думка, що він прийшов до нас зі Сходу, завдяки іранським або ж тюркським впливам. Так само зі Сходу на західні терени України прийшов Хорсун.

У лейтенанта Петра Свердлова прізвище відомого голови ЦК – Якова Свердлова. Вдалим є поєднання імені і прізвища: Петро – «скеля, камінь» [7, с. 292] та Свердлов (від дієслова свердлити). Знаний чекіст умів вибивати зізнання.

До російської антропосистеми зараховуємо прізвище «білобрисого москаля» капітана Столешнікова, котрий був дуже схожий на білого ведмеда. («Білобрисий Столешніков збілів на крейду і подивився на мене білими від переляку очима» [9, с. 394]).

Не менш цікавими є літературно-художні антропоніми, що називають людей повоенного часу. До їх числа зараховуємо «чудернацький» псевдонім журналіста Калістрата Кропиви. Прізвище, зрозуміло, вказує на того, хто буде жалити, пекти. А от ім'я Калістрат, що в перекладі з грецької мови означає «славний воїн» [7, с. 164], головний герой Місяць видозмінює – Кастрат Кропива (від каструвати).

Начальником цеху, де працював Місяць, був Довбня («Начальник цеху, суворий носатий чоловіча, з не менш цікавим прізвищем, ніж Кропива, тобто Микола Петрович Довбня...» [9, с. 77]). Таку назву часто використовували воїни УПА, а тут – реальне прізвище. До речі, саме Довбня буде «довбати» начальство до того часу, поки не дадуть Місяцю паспорт, а потім і квартиру.

Як бачимо, усі літературно-художні антропоніми роману «Троща» мають значний інформаційний потенціал. Оскільки назви персонажів значною мірою визначають «обличчя» художнього твору, то В. Шкляр вкладає в літературний онім певну оцінку. Літературно-художній антропонім стає найлаконічнішим засобом характеристики героя, відіграє неабияку роль у розгортанні сюжету твору.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. – К.; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.
2. Німчук В. Про українську псевдонімію та криптонімію / В. Німчук // Українська мова. – 2002. – № 2. – С. 30 – 58.
3. Павликівська Н. До питання відантропонімної номінації у псевдонімії / Наталія Павликівська // Лінгвістичні студії. – Донецьк, 2006. – Випуск 14. – С. 243 – 246.
4. Павликівська Н. Словник псевдонімів ОУН – УПА / Н. Павликівська. – Вінниця: О. Власюк, 2007. – 440 с.
5. Павликівська Н. Українська громадсько-політична псевдонімія ХХ (1929 – 1959 рр.) – поч. ХХІ століть / Наталія Павликівська // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету. Серія: Мовознавство. – Тернопіль : Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка, 2017. – Вип. 1 (27) 2017. – С. – 239 – 243.
6. Павликівська Н. Функціональні можливості псевдонімів / Наталія Павликівська // Науковий вісник Чернівецького університету : Збірник наукових праць. Випуск 356 – 359. Слов'янська філологія. – Чернівці : Рута, 2007. – С. 203 – 205.
7. Трійняк І. І. Словник українських імен / І. І. Трійняк. – К. : Довіра, 2005. – 509 с.
8. Чучка П. П. Українські псевдоніми : статус, структура і функції / П. П. Чучка // Наукові записки Кіровоградського педагогічного університету ім. В. Винниченка. Серія : філологічні науки (мовознавство). – Кіровоград, 2001. – Вип. 37. – С. 81 – 82.
9. Шкляр В. Троща : роман / Василь Шкляр. – Харків : Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. – 417 с.

Anastasia Vehesh

Informational potential of the literary pseudonyms in the novel «Wreck» by Vasyl Shkliar

Summary. The article researches the expressive possibilities of literary pseudonyms in the novel «Wreck» by Vasyl Shkliar. It also gives a description of the names of the literary heroes, determines its informational potential and role in the plot deployment.

Key words: anthroponym, anthroposystem, appellative, literary pseudonym, name-symbol.

Одержано 22.03.2018 р.

© Вегеш А., 2018